

Kirkens grunn og menneskelivets grunnvoll

En erklæring om det tokjønn-baserte ekteskapet, og en appell til Storting og regjering om å verne foreldreretten og tros- og ytringsfriheten.

I. Vår forpliktelse på den guddommelige åpenbaring.

Vi bekjenner og erklærer:

Åpenbaringen i Den Hellige skrift er grunnlag og rettesnor for tro og liv. Som kristne fra forskjellige kirker og trossamfunn er vi derfor forpliktet overfor Gud og mennesker på den tro som en gang for alle er overgitt til den kristne kirke.¹

Denne forpliktelsen gjelder all kristen forkynnelse og lære, sjelesorg og veiledning. Her står vi under Guds befaling.

Når det innføres sanksjoner mot kirkelige medarbeidere eller kristne institusjoner fordi de fremholder Bibelens lære om ekteskap og samliv, er dette brudd både på religionsfriheten og på ytringsfriheten. Vår legitime rett til å forplikte oss på Den hellige Skrift er sikret i retten til religionsfrihet gjennom FN's Menneskerettighetserklæring (§ 19), og i Norges grunnlov § 16.

Kristne kirker kan ikke akseptere pålegg fra statsmakten eller andre for hvordan Guds ord skal forkynnes i en aktuell situasjon, eller hvordan kirkens sjelesorg skal utøves. Den frie forkynnelse av Guds ord er en forutsetning for at den kan være Guds veiledning for folket.

Skaperverkets orden er en sentral side ved åpenbaringen (Rom 1,18ff). Fordi Gud er alle tings skaper, har han også gitt rammer og formål for alt menneskelig liv. Skapertroen er grunnleggende både for kristen virkelighetsforståelse, menneskesyn og etikk. Men fordi mennesket er preget av syndefallets konsekvenser, vil det selv definere sin tilværelse. I denne konflikt mellom Skaperen og det falne menneske er de kristne kirker satt til å forkynne Guds vilje, i motsetning til ideologier som gjør mennesket til alle tings mål. I tråd med dette kaller vi på Kristi vegne hvert menneske til omvendelse fra synd, til tro på evangeliet og til et nytt liv i lydighet mot Guds bud og vilje.

II. Menneskeverdet.

Vi bekjenner og erklærer:

Alle mennesker er skapt i Guds bilde og har derfor, uten unntak samme verd, uavhengig av etnisitet, religion, kjønn og seksuell orientering, evner og utrustning eller livsvilkår. Av denne grunn er menneskets liv hellig og ukrenkelig og har krav på beskyttelse fra unnfangelse til naturlig død. Dette innebærer at mennesket etter sitt vesen er kvalitativt forskjellig fra dyrene.

Samvittighets-, tros- og religionsfriheten hører uløselig sammen med menneskeverdet og er grunnleggende elementer i enhver rettsstat. Statlige inngrep i disse friheter innebærer en krenkelse av menneskeverdet.

Gud viser sin kjærlighet idet han trer inn i skaperverket og blir menneske i Kristus Jesus. At Gud blir menneske av kjøtt og blod, helliger det skapte. At Gud blir menneske, er det sterkeste uttrykk for og begrunnelse for menneskeverdet. Dette gjelder hvert menneske uten forskjell.

Den kristne forståelsen av menneskeverdet innebærer en ubetinget forpliktelse på Guds bud

om å elske sin neste: «Du skal elske din neste som deg selv!»² og «alt dere vil at menneskene skal gjøre mot dere, gjør det også mot dem!»³ Kjærlighetsbudet setter ikke de øvrige Guds bud ut av kraft, men er tvert imot en sammenfatning av og oppfyllelse av budene.⁴ For statsmakten innebærer menneskeverdet en forpliktelse til å beskytte og verne om livet og de ordninger Gud har gitt for livet.⁵

På grunnlag av denne forståelsen av menneskeverdet fremholder vi at alle mennesker skal behandles med respekt og verdighet uavhengig av etnisitet, religion, kjønn, politisk tilhørighet, seksuell orientering, m.m. Mobbing, trakassering, hatefulle ytringer, nedsettende omtale eller usaklig forskjellsbehandling av mennesker er i strid med kristen tro og etikk.

Som kristne fra ulike kirkesamfunn er vi satt til å forkynne den vei Gud har lært oss i Kristus Jesus uten dermed å frata noen deres valgfrihet.

III. Kjønn og ekteskap.

Vi bekjenner og erklærer:

*Da Gud skapte mennesket i sitt bilde, ble det skapt som mann og kvinne.*⁶

Dette innebærer at kjønnsidentitet og kjønns polaritet er gudskapt virkelighet som først og fremst kommer til uttrykk i menneskets biologi: I hver celle i en manns kropp er der et xy-kromosom, i hver celle i en kvinnes kropp et xx-kromosom.

En ideologi som dekonstruerer ekteskapet og nedskriver det til en menneskelig oppfinnelse, en sosial konstruksjon, er i strid med grunnleggende sider av kristen virkelighetsforståelse. Med grunnlag i vår bibelsk forankrede teologi kan vi aldri tilpasse oss en slik forståelse av ekteskapet.

Når den samme ideologi ved hjelp av såkalt normkritikk gjør enhver tenkelig samlivsform normal og likeverdig med det gudgitte ekteskapet, er dette likeledes i strid med kristen etikk og brudd på Guds vilje.

Vi understreker også at å innføre et tredje (eller enda flere) kjønn og tallrike kjønnsidentiteter sidestilt med kvinne og mann, er i strid med de ordninger som er nedfelt i naturen, ordninger som bekreftes i kristen tro. Når det hevdes at kjønn er et personlig valg som ikke har noe med biologi å gjøre, er dette ikke medisinsk og vitenskapelig begrunnet, men basert på radikal kjønnsideologi.

Når relativisme gjøres til norm på seksualetikkens område, og et nytt toleranseideal krever at alle må godta den etiske relativismen i menneskerettighetenes navn, er dette i åpenbar konflikt med kristen etikk. Dagens rettssituasjon – med utgangspunkt i Yogyakarta-prinsippene, Likestillings- og diskrimineringsloven av 2017 og den forestående revisjon av §185 og 186 i Straffeloven – tyder på at mange kristne kirkers bibelsk forankrede teologi og undervisning i disse spørsmålene kan bli anklaget for å bryte med den nye forståelsen av menneskerettighetene. Hvis dette skjer, er vi som kristne kirker likevel forpliktet på Guds bud og skaperordninger, og vil fortsatt offentlig lære og forkynne i samsvar med dette. Kristne kirker kan ikke inngå noen «samfunnspakt» med staten som binder dem til å etterleve statlige lover eller en ideologi som er i konflikt med Guds Ord og den kristne kirkes universelle forståelse av åpenbaringen.

Menns og kvinners kjønn utfyller hverandre og er i samlivet forutsetningen for forplantning og nytt liv. Ifølge kristen skapertro gis det ikke flere enn disse to kjønn. Kjønn er dermed ikke en «selvalgt identitet», men er gudgitt og biologisk definert. At noen ytterst få barn fødes

med uklart biologisk kjønn (10-15 i Norge pr. år), kan ikke brukes som begrunnelse for en tredje kjønnskategori. Det dreier seg her om noe som har skjedd under fosterets utvikling, og som kaller på foreldrenes og samfunnets særlige omsorg i klokskap.

Allerede i skapelsen innstiftet Gud samlivet mellom mann og kvinne: «Derfor skal mannen forlate sin far og sin mor og holde fast ved sin hustru, og de to skal være én kropp»⁷. Ekteskapet mellom mann og kvinne er derfor både ifølge den naturlige og den bibelske åpenbaring en skaperordning som gjelder for alle, og ikke en tilfeldig sosial konstruksjon – noe som også bekreftes i andre religiøse tradisjoner.

Mann og kvinne er skapt for hverandre, og de skal ifølge Guds vilje for ekteskapet utfylle og berike hverandre i gjensidig kjærlighet «gjennom gode og onde dager». Det seksuelle samliv er en Guds gave som hører hjemme innenfor denne skaperordningen og avspores dersom den blir løsrevet fra denne rammen. Andre seksuelle samlivsformer er i strid med Guds skapervilje angående seksualiteten og med Guds bud.

For at mennesket skal leve i samsvar med skapelsens lov, har Gud også gitt sine bud: «Du skal ikke bryte ekteskapet!» (6. bud). Seksualiteten kan etter kristen tro aldri løsrives fra skaperordningen og Guds bud og er derfor i kristen tradisjon underlagt objektive etiske retningslinjer. Guds bud er gode likesom budets Giver er god, og å rette seg etter budet bringer velsignelse over menneskets liv. Vi bekjenner med Herrens apostel: «Så er da loven hellig, og budet hellig og rettferdig og godt».⁸

Vi fremholder likeledes at unge mennesker som opplever «kjønnsinkongruens», må få solid faglig hjelp til å finne trygg identitet i sitt biologiske kjønn. Det vil være et alvorlig overgrep mot barn og unge om en tillater at de underkastes kjønnskorrigerende behandling, kanskje i strid med foreldrenes ønske. Slik behandling er som regel irreversibel, kan gi alvorlige og langvarige bivirkninger og føre til livslang sterilitet. Å la unge mennesker i puberteten gjennomgå slik behandling vil være en form for kjønnslemlestelse, og også i strid med tunge medisinskfaglige og psykologiske råd fra mange fagfolk.

IV. Familien og foreldres rett og plikt.

Vi bekjenner og erklærer:

Ekteskapet mellom mann og kvinne er grunnsteinen i alt menneskelig liv: «Derfor skal mannen forlate sin far og sin mor og holde seg til sin hustru, og de to skal være én kropp.»⁹

Ekteskapet som tokjønnnet relasjon understrekes også i FN's menneskerettighetserklæring: «Voksne menn og kvinner har rett til å gifte seg og stifte familie uten noen begrensning som skyldes rase, nasjonalitet eller religion Familien er den naturlige og grunnleggende enhet i samfunnet og har krav på samfunnets og statens beskyttelse.» (Art. 16, 1 & 3).

At retningslinjene fra Yogyakarta-prinsippene¹⁰ legges til grunn for en omskolering av befolkningen i statlig regi uten at disse prinsippene engang har vært utredet eller drøftet i Stortinget, vitner om en manipulerende agenda fra de kreftene som ønsker en ideologisk og moralsk reorientering av befolkningen. Dette er antidemokratisk. Vi vil oppfordre foreldre som er uenige i denne ideologiske og moralske ensretting i skoleverket til å gjøre bruk av fritaksmuligheten for undervisning som er gitt i Opplæringslovens § 2, 3. ledd. FN's Menneskerettighetserklæring sikrer også uttrykkelig foreldrenes rett til å avgjøre hvilken undervisning barna skal få (Art. 26 pkt. 3)

Familien er *før* staten, og derfor verken kan eller skal staten være den instans som definerer familien. All øvrig menneskelig myndighet springer ut av foreldremyndigheten.

I tråd med bibelsk skapertro består familien naturlig av mor, far og barn, og ekteskapet mellom mann og kvinne er den gudgitte ramme om forplantningen og slektens videreføring.

Foreldrene er av Gud gitt ansvaret for barna og barnas oppdragelse, et ansvar som foreldrene skal gå inn i under selvpoppofrelse og kjærlighet. Hver kristen mor og far har plikt og rett til å oppdra sine barn i kristen tro og til et kristent liv (jfr. Lov om trdomssamfunn og ymist anna §5-6¹¹; Opplæringsloven §1.1; 2.1; 2.3a). Sammen med foreldrene er barnets kristne oppdragelse hele den kristne kirkes ansvar og oppgave.

Undervisningen i norsk skole gir ikke statsmakten rett til å oppdra barn og unge i en ideologi eller et livssyn og en etikk i strid med foreldrenes overbevisning. Dette vil i så fall krenke foreldreretten. Når statsmakten lar den private interesseorganisasjonen Foreningen FRI og deres ungdomsorganisasjon Skeiv Ungdom få komme inn på norske skoler for å undervise i normkritisk kjønnsideologi (bl.a. «Rosa kompetanse» og «Restart»), samtidig som grupperinger med alternative moralsyn ikke får komme til i skoleverket, innebærer dette en ideologisk ensretting vi som kristne kirker må protestere mot.

Foreldre og lærere må ikke pålegges mot sin samvittighet å utlevere barna til undervisning i en radikal kjønnssteori som i realiteten fører dem inn i en virkelighetsforståelse og et livssyn som er dypt fremmed for kristen tro.

Hvis foreldre til mindreårige som opplever kjønnsinkongruens, kan risikere å bli anklaget for omsorgssvikt og i siste instans å miste foreldremyndigheten fordi de motsetter seg at barnet underkastes kjønnskorrigerende behandling, er dette et grovt overgrep som vi oppfordrer alle gode krefter til å kjempe imot.¹²

V. De kristnes og kirkens rette forhold til statsmakten.

Vi bekjenner og erklærer:

En rett øvrighet er en god Guds ordning til velsignelse for land og folk. Øvrighetens oppgave er å verne landets innbyggere mot åpenbar urett og opprettholde en god orden som gir trygghet, rettferd og fred.¹³ For samvittighetens skyld plikter vi å lyde en slik øvrighet i alle timelige/verdslige ting. Denne lydighet har imidlertid en bestemt grense: Med Herrens apostler fremholder vi at «en skal lyde Gud mer enn mennesker».¹⁴

Denne holdningen til statsmakten innebærer at der statsmakten påbyr noe som er i strid med Guds ord, har vi som kristne kirker plikt til ikke å lyde.

Med de senere års utvikling på det kjønnspolitiske område har den sekulære stat i økende grad blitt ideologisk aktiv og kan ikke lenger sies å være livssynsmessig nøytral. Dette kommer bl.a. til uttrykk i planmessige tiltak for å omskolere befolkningen i et nytt menneskesyn og en ny etikk. Dette har sin bakgrunn i radikal («skeiv») kjønnssteori, i Foreningen FRI's rolle som ideologisk premissleverandør i departementer og politiske partier, og ikke minst i at Yogyakarta-prinsippene legges til grunn for lovarbeid og pedagogisk utvikling av undervisningsplaner på alle nivåer i skoleverk og barnehager.

Statsmaktens myndighetsområde skal i utgangspunktet være begrenset til de ytre, legemlige og timelige ting. Den har til oppgave å respektere naturretten, og er ikke gitt noen egenlovsmessighet. I kraft av denne selvbegrensningen har de vestlige demokratier vært

garantister for religionsfrihet og ytringsfrihet slik dette er formulert i FN's Menneskerettighetserklæring av 1948. Der staten vil styre menneskenes tro, livssyn eller etiske overbevisning, går den ut over sitt mandat og blir totalitær.

En slik utvikling truer religionsfriheten i hjem, kirke og skole. Likestillings- og Diskrimineringsloven av 2017 gir statsmakten fullmakt til å gripe inn også i privatlivets sfære, dvs. i hjem og barneoppdragelse og bryter med Grunnlovens § 16 som sier at «Alle innbyggere i riket har fri religionsutøvelse.» Til den frie religionsutøvelse hører kristne menigheters offentlige forkynnelse av det bibelske budskap, hjemmenes oppdragelse i samsvar med foreldreretten og kristne institusjoners rett til å arbeide i samsvar med sitt trosgrunnlag.

Da FN's Menneskerettighetserklæring ble formulert etter 2. verdenskrig, var formålet å beskytte enkeltmennesket mot totalitære statlige overgrep. Yogyakarta-prinsippene, derimot, formulerer en ny type rettighetstenkning som krever at staten begrenser religions- og ytringsfriheten, og griper inn med sanksjoner og straffereaksjoner overfor alle som ikke deler den virkelighetsforståelse Yogyakarta-prinsippene og radikal kjønnsteori bygger på.

Denne tenkningen baserer seg på at enhver kritikk og avvisning av den radikale kjønnsideologien («skeiv teori») vil kunne defineres som diskriminering av seksuelle minoriteter. Tradisjonell kristen lære, forkynnelse og etikk blir dermed fordømt som krenkende, trakasserende og diskriminerende. Slik rettferdiggjør man statlige sanksjoner og innskrenkninger i ytrings- og religionsfriheten i spørsmål relatert til kjønn og seksualitet.

Om Yogyakarta-prinsippene innarbeides i straffeloven (slik intensjonen er, jfr. Principles 2c, se fotnote 10), får den norske stat totalitære trekk, ettersom kristne kirkers tro og forkynnelse om samlivsetikk da vil kunne defineres som stridende imot menneskerettighetene. Dermed undergraves den frihet som er forutsetningen for Vestens kultur og demokratier.

Man finner i dag en rekke eksempler på denne typen statlige overgrep overfor kristen trosutøvelse og forkynnelse i vestlige land. I tillegg kan en se en økende grad av stigmatisering i massemedia, kombinert med boikott av og økonomiske sanksjoner mot kristen tro og forkynnelse fra overnasjonale korporasjoner og firmaer.

Statlige inngrep overfor kristne friskoler i forhold til deres rett til å drive skolene i samsvar med skolenes trosmessige verdigrunnlag, er på denne bakgrunn å anse som brudd på religionsfriheten. Dette skjer når statsmakten søker å påvirke innholdet i undervisningen eller angriper en ansettelsespolitikk som har til formål å sikre skolenes identitet og integritet.

Sluttord

Den omvurdering av grunnleggende verdier som familie og samfunn hviler på, og som nå skjer i statlig regi, er et alvorlig angrep på sentrale sider av vår kulturarv. På sikt vil dette kunne være ødeleggende for samfunnet. Det er gode grunner til å hevde at det norske samfunn er inne i en kulturrevolusjon, en revolusjon som representerer et radikalt brudd med de historiske røtter som den vestlige sivilisasjon har vokst frem fra og er bygget på. Store deler av den nasjonale og globale kristne kirke vil aldri kunne akseptere og tilpasse seg den relativismen i livssynsmessige og etiske spørsmål som den postmoderne ideologien bærer med seg, og som den seksuelle revolusjon bygger på. I stedet vil vi som kristne i fellesskap holde frem hva som er Guds gode vilje for menneskelivet, og som er gitt oss i skapelsen og i skapelsens ordninger. Dette vil vi gjøre i bevissthet om at vi er kalt til å være «sannheten tro i kjærlighet».¹⁵

Disse kirker og organisasjoner har pr. i dag sluttet seg til erklæringen:

Indremisjonsforbundet (ImF), Norsk luthersk Misjonssamband (NLM), Norsk luthersk lekmannsmisjon (NLL), Norges Samemisjon, Den norske Israelsmisjon (Dnl), Ungdom i Oppdrag (UiO), AsiaLink, Lys over Land, Jesus Kvinner, Kvinner i Nettverk, Foursquare Norge, For Bibel og Bekjennelse, Det evangelisk-lutherske kirkesamfunn (DELK), Det lutherske stift i Nord-Norge (DelsiN), Den lutherske kirke i Norge (LKN), Den nordisk-katolske kirke, Kristent Fellesskap.

Redaksjonskomite for erklæringen:

Jan Bygstad
(Prest i DELK Bergen menighet,
Det evangelisk lutherske kirkesamfunn)

Erik Andreas Holth
(Kapellan i St. Paul katolske kirke i
Bergen)

Odd Sverre Hove
(Cand. theol., pensjonist, tidl. redaktør i avisen Dagen,
Medlem av Den norske kirke)

Torsten Mentzoni
(Lektor, tidligere pastor i Tabernaklet
pinsemenighet i Bergen)

Egil Morland
(Professor emeritus, tidligere
rektor ved NLA Høyskolen i Bergen)

¹ Judas' brev v. 3 i Det nye testamente

² 3. Mosebok 19,18

³ Matteus 7,12

⁴ Romerbrevet 13,8-10

⁵ Romerbrevet 13,1-7

⁶ 1. Mosebok 1,27f; etter grunnteksten eg. «hannkjønn og hunnkjønn».

⁷ 1. Mosebok 2,24; Matt 19,4f; Efeserbrevet 5,31.

⁸ Romerbrevet 7,12

⁹ Matteus 19,4f

¹⁰ Yogyakarta-prinsippene skriver seg fra en konferanse i byen Yogyakarta i Indonesia høsten 2006 bestående av jurister, menneskerettighetsekspertene og homofile aktivister. Her utarbeidet man juridiske og statsrettslige prinsipper for en innarbeidelse av krav og rettigheter relatert til seksuelle minoriteter i lovverket i stater som sluttet seg til erklæringen, samt prinsipper for hvordan disse rettighetene skal gjøres gjeldende på alle nivåer i samfunnslivet.

Yogyakarta principle 2:

Stater som tilslutter seg disse prinsipper skal

c) ta de nødvendige skritt for å tilpasse lovgivningen (sammen med andre tiltak) for å forby og eliminere diskriminering både i det private og offentlige rom på grunnlag av seksuell orientering eller kjønnsidentitet.

f) ta alle nødvendige skritt – inklusive utdanningsprogrammer og opptrening [av befolkningen] – med sikte på å eliminere fordommer og diskriminerende holdninger eller handlinger som henger sammen med forestillingen om at bestemte (typer av) seksuell orientering, kjønnsidentiteter eller kjønnsuttrykk skulle være mindreverdige i forhold til andre.

¹¹ *Lov om Trussamfunn og ymist anna* er fortsatt gjeldende lov, men blir erstattet av *Lov om tros- og livssynssamfunn* vedtatt i Stortinget 24. apr. 2020 som trer i kraft f.o.m. 1. jan 2021.

¹² Dette har allerede skjedd ved ett tilfelle iflg. avdelingsleder Ingun Wik ved Helsestasjon for kjønn og seksualitet i Oslo, se avisen Dagen 24.02.2020.

¹³ Romerbrevet 13,1-7

¹⁴ Apostlenes gjerninger 5,29

¹⁵ Efeserbrevet 4,15